

Arrest

nr. 194 590 van 6 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Tunesische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 30 juni 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 7 november 2011 wordt instructie gegeven om een A-kaart af te leveren voor één jaar, mits voorlegging van een geldige arbeidskaart. Na het overmaken van deze arbeidskaart, wordt het verblijf jaarlijks verlengd, tot 8 november 2014.

1.3. Op 14 september 2013 treedt verzoeker in Ben Arous (Tunesië) in het huwelijk met verzoekster. Op 14 november 2013 en 18 november 2014 wordt een visum type D geweigerd aan verzoekster. Op 28 augustus 2014 wordt het visum type D wel toegekend.

1.4. Op 5 november 2014 wordt een aanvraag tot verlenging van de A-kaart ingediend door verzoeker. Op 22 december 2014 beslist de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf.

1.5. Op 23 december 2014 beslist de gemachtigde van de federale staatssecretaris tevens tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde annulatieberoep wordt met arrest nr. 168 869 van 21 maart 2016 verworpen.

1.6. Op 24 april 2015 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13).

1.7. Op 25 juni 2015 neemt de gemachtigde van de federale staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater).

1.8. Verzoekers dienen op 1 december 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 2 mei 2017 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2016 werd ingediend door :

E. A. (...)

Nationaliteit : Tunesië

Geboren te Aouitha op 08.11.1979

D., EP A. S. (...)

nationaliteit: Tunesië

geboren te Mornag op 25.04.1992

adres: (...)

En als wettelijke vertegenwoordiger van A. A. (...), geboren te Gent op 07.12.2015 en A. A. (...), geboren te Gent op 07.12.2015.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat de heer E. A. (...) een ruime tijd in België zou verblijven en hij in 2011 in het bezit is gesteld van een A-kaart. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier ruime tijd te verblijven. Het klopt dat hij sedert 2011 legaal op het grondgebied verbleef. En dat hij alhier verschillende jaren legaal op het grondgebied heeft vertoefd. Echter, op 23.12.2014 werd door de dienst Lang Verblijf een einde gesteld aan zijn legaal verblijf. Deze beslissing ging vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 22.01.2015. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat ook D., S. (...) in het kader van gezinshereniging een verblijf werd toegestaan. Ook hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Op 25.06.2015 werd aan haar verblijf een einde gesteld, en werd aan haar op 25.06.2015 een bevel betekend. Ook bij haar wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene beweert dat hij het slachtoffer is geworden van de willekeur van zijn werkgever. Dit zou ook blijken uit het vonnis, doch dit element vormt geen buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België zou rechtvaardigen. Betrokkene zijn verblijf was toegestaan op basis van deze arbeidskaart en voldeed op het ogenblik van de verlenging niet aan de voorwaarden.

Het feit dat betrokkenen niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkenen niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Tunesië is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Tunesië.

De bewering dat hun kinderen hier zijn geboren en hier steeds hebben geleefd, kan onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

"Schending van het art. 9bis Vreemdelingenwet ; Schending van het art. 24 en art. 51 het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; Schending van art. 8 E. V.R.M. Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van het Kind; Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van het vertrouwensbeginsel;

4.1. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de

verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de doorlopen procedures, de schoolgaande kinderen, de toepassing van internationale verdragsbepalingen, de duurzame lokale integratie en de opmerkelijke integratie van de verzoekende partij en de kinderen, (...). Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2. De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij en haar kinderen verkeren. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt: (...).

4.3. De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd. Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden. Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoeker zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen. De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a) De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000). (...) (Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b) Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c) De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, de flagrante fouten welke gemaakt werden, waardoor onterecht een einde werd gesteld aan hun verblijfsrecht, de sterke integratie, de onbestaande band met Tunesië in hoofde van verzoekers, en het hoger belang van hun zeer jonge kinderen. Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4. De Dienst Vreemdelingenzaken is de menig toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen. De verschillende elementen die de situatie van verzoekers kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen. Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid. Immers lijkt DVZ verzoekers een verblijf in illegaal verblijf te verwijten en stelen zij dat verzoeker uit het precair verblijfsrecht geen rechten kunne putten. Echter dient benadrukt dat verzoekers ten onrechte hun verblijfsrecht hebben kwijtgespeeld en dat zij intussen alles in het werk gesteld hebben om hun verblijfsrecht te legaliseren. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekers geruime tijd legaal verblijf verkregen hebben en intussen bepaalde rechten hebben opgebouwd en aan hun integratie gewerkt hebben.

4.4.1. Met betrekking tot het langdurig legaal verblijf

Zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster langdurig legaal verblijf. De beslissing stelt zowel in hoofde van eerste verzoeker, als in hoofde van tweede verzoeker het volgende: 'De bewering dat hij al hier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten'. Vooreerst dient opgemerkt dat betrokkenen zelf NIET verantwoordelijk is voor zijn illegaal verblijf, en bovendien dient opgemerkt dat er rechtspraak is, waarbij een langdurig legaal verblijf in het verleden, wel als buitengewone omstandigheden in aanmerking komen.

4.4.2.

a) De eerste verzoeker heeft destijds een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Volgend op deze aanvraag werd aan de verzoekende partij een tijdelijk verblijf (A-kaart) afgeleverd. Eerste verzoeker verbleef sinds 2011 legaal in België. Zijn A-kaart werd jaarlijks vernieuwd onder de voorwaarde van tewerkstelling. Zonder enige probleem werd eerste verzoeker zijn verblijf verlengd tot 08/10/2014 + 30 dagen. In het najaar van 2014, op het ogenblik dat de verblijfstitel van de verzoekende partij opnieuw diende verlengd te worden, heeft de verzoekende partij, buiten zijn schuld om, problemen ondervonden met zijn toenmalige werkgever. Zijn voormalige werkgever handelde volledig onredelijk. De arbeidsovereenkomst van de verzoekende partij werd opgezegd. De opzeggingstermijn van acht weken ging in op 10/11/2014. Op datum van 10/11/2014 werd door het Departement Werk & Sociale Economie beslist de arbeidskaart B van de verzoekende partij niet te verlengen, ondanks het feit dat verzoeker wel nog zijn opzegperiode diende te voldoen. Evident had gelet op de tewerkstelling, die nog doorging in de opzegperiode, verzoeker zijn arbeidskaart nog verlengd moeten worden. Verzoeker bleef bovendien niet bij de pakken zitten en is hij onmiddellijk op zoek gegaan naar een nieuwe tewerkstelling. Op datum van 14/12/2014, nog voor het verstrijken van de wettelijke opzeggingstermijn, werd de verzoekende partij aangeworven door de heer VERNAEVE, werkgever LED CAFE VOF. De verzoekende partij legt zijn eerste loonfiche voor.

Dit impliceert dat verzoeker ononderbroken tewerkgesteld was en bijgevolg zijn arbeidskaart volledig onterecht niet langer werd toegekend. Verzoeker was absoluut het slachtoffer van het onredelijk handelen van andere mensen, er is zelfs sprake van machtsmisbruik. Het kan niet het opzet geweest zijn van de regularisatie dat verzoekers verblijfsrecht afhankelijk was van de willekeur van een werkgever. De verzoeker is terecht de mening toegedaan dat de voorwaarde van de verlenging van het verblijfsrecht enkel in het nadeel van de vreemdeling kan toegepast indien het duidelijk is dat de vreemdeling vrijwillig aan de basis ligt van het niet-voldoen van de voorwaarde (bv. zelf gecreëerde werkloosheid). De verzoeker kon op dat ogenblik niets verweten worden.

b) Bovenstaande redenering werd bevestigd door de Arbeidsrechtbank.

In de rechtszaak tegen de voormalige werkgever oordeelde de Arbeidsrechtbank effectief dat de niet-verlenging van de arbeidskaart een fout uitmaakte in hoofde van de werkgever ! "Terecht stelt de eisende partij dat de (verlenging van de) arbeidskaart B door de werkgever dient aangevraagd te worden. De verwerende partij heeft zulks evenwel niet gedaan hoewel de eisende partij vanaf de vervaldatum van de vorige arbeidskaart B (de arbeidskaart VGB403617 geldig van 09/10/2013 tot 08/10/2014 + 30 dagen) nog prestaties leverde en er ook nog een opzegtermijn van 8 weken diende gepresteerd te worden.

De arbeidskaart had nog moeten aangevraagd worden en nog moeten toegekend worden. Het onterecht niet aanvragen of toekennen van een arbeidskaart B had heel verregaande gevolgen, want daardoor werd verzoeker zijn verblijfsrecht niet langer verlengd. Op datum van 23/12/2014 werd door Dienst Lang Verblijf een einde gesteld aan het legaal verblijf van verzoeker. Evident viel dit enkel te wijten aan het schadelijk handelen van anderen. In tegenstelling tot was DVZ meent, was verzoeker zelf niet verantwoordelijk voor het feit dat er een einde aan zijn legaal verblijf werd gesteld.

c) Hoewel aan eerste verzoeker niet kan verweten worden dat er een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht, hebben verzoekers er zelf alles aan gedaan om zijn verblijf terug te legaliseren. Echter worden verzoekers deze mogelijkheid mits huidige beslissing ontnomen.

4.4.3 Meer als 3 jaar heeft verzoeker legaal in België verbleven. Een legaal verblijf kan in bepaalde omstandigheden wel degelijk als buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Immers kan men gedurende legaal verblijf zich integreren, waarbij de elementen van integratie een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren.

a) De Raad oordeelde dat ook vormen van integratie, buitengewone omstandigheden kunnen impliceren, dewelke een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken. Des te meer als deze integratie plaatsvindt gedurende legaal verblijf. De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het volgende geoordeeld: (...) (Zie arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11).

Verzoekers verblijven, net zoals het arrest waarnaar verzoekers verwijzen, reeds geruime tijd legaal in België. Gedurende al deze jaren hebben verzoekers hun integratie verder mogen uitbouwen. Zij hebben gewerkt, zij hebben hier zelfs kinderen gekregen. Hun volledig sociaal netwerk speelt zich in België af. Bijgevolg kunnen aangehaalde elementen wel buitengewone omstandigheden impliceren.

b) Verder wensen verzoekers nog te verwijzen naar de instructienota, dd. 19 juli 2009. Verzoekers erkennen dat de regeringsinstructies, dd. 19 juli 2009 vernietigd werden. Echter is een verwijzing toch dienstig, gelet op het feit dat de achterliggende filosofie van de instructie nog steeds toegepast zou worden, volgens Dienst Vreemdelingenzaken. Verder weze het herhaald, dat gelet op het ontbreken van enige definitie, verzoekers zich toch enigszins moeten baseren op het beleid dat de administratie beweert te volgen en de rechtspraak hieromtrent. Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie. Verzoekers duurzame lokale verankering ligt volledig in België, gelet op het feit dat zij alhier hun gezinsleven hebben, hun kinderen hier geboren zijn. Verzoekers hebben hun familiaal leven verder kunnen uitbouwen in legaal verblijf. Zij hebben geen banden meer in Tunesië en bijgevolg dient de duurzame lokale verankering, ten gevolge van hun legaal verblijf ook in aanmerkingen genomen worden bij de beoordeling.

4.5. Er dient opgemerkt dat eerste verzoeker reeds in het verleden een positieve beslissing heeft gekregen ingevolge een aanvraag conform artikel 9bis. De Dienst Vreemdelingenzaken was toen de mening toegedaan dat verzoeker in buitengewone omstandigheden verkeerde, verklaarde een eerdere aanvraag conform artikel 9bis ontvankelijk verklaarde en was vervolgens ook de mening toegedaan dat de aanvraag gegrond was. Hoewel de omstandigheden niet zijn veranderd in hoofde van eerste verzoeker, in tegendeel er zij nog bijkomende buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers, dewelke de aanvraag 9bis rechtvaardigen, blijkt plots de buitengewone omstandigheden niet meer aan de orde. Het valt dan ook niet te begrijpen dat DVZ in het verleden de mening was toegedaan dat de aanvraag in hoofde van verzoeker niet alleen onontvankelijk, maar zelfs gegrond was en na een periode van legaal verblijf plots de mening is toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aan de orde zijn. Dit is niet alleen kennelijk onredelijk, maar in strijd met het vertrouwensbeginsel.

4.6. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk. De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partijen met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Tunesië gaan, niet correct beoordeeld, noch afdoende afgewogen. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a) Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). "Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179). (...).

b) Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partijen. Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is. Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat verzoekers naar Tunesië zouden gaan om aldaar louter een formaliteit te vervullen. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

4.7. De verzoekende partijen benadrukken dat zij, gedurende tijdens hun legaal verblijf zelfs tot op heden, steeds hebben samengewoond als gezin met hun twee kinderen. De verzoekende partijen vormen een effectieve gezinscel met hun twee kinderen, die hier geboren zijn. De kinderen van verzoekers hebben geen enkele band met Tunesië. Toch is DVZ de mening toegedaan dat er geen

sprake is van een schending van artikel 8 E.V.R.M. is , gelet op het feit dat het voltallige gezin dient terug te keren naar Tunesië. Echter is dit geen afdoende motivering.

a) Artikel 8 E.V.R.M. is reeds uitvoering het onderwerp geweest van Rechtspraak. Verzoekers wensen expliciet te verwijzen naar het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Alie landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ("fair balance"-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In casu zijn de gelijkenissen treffend met de omstandigheden welke beoordeeld werden in het arrest Jeunesse. Een Surinaamse echtgenote van een Nederlandse man, met wie ze samen drie Nederlandse kinderen had, had talloze aanvragen ingediend bij de Nederlandse overheid voor een verblijf op basis van lange verblijfsprocedures en op basis van haar bijzondere en individuele omstandigheden. Haar aanvragen werden telkens afgewezen om procedurele redenen: ze moest haar aanvraag indienen bij het Nederlands consulaat in Suriname en niet in Nederland. Het Hof herhaalde in het arrest zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

In casu dienen de positieve verplichtingen enerzijds beoordeeld te worden aan de bijzondere omstandigheden van de specifieke situatie, en anderzijds van het algemeen belang van de staat.

Het betreft een 'fair balance'-toets die moet gemaakt worden. Bij een dergelijke belangenafweging meent de Hof dat de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. (zie ondernummer 4.8)

In casu is er geen enkele fair balance toets gemaakt. De loutere motivering dat het voltallige gezin naar Tunesië dient te gaan, is geen afdoende motivering om te stellen dat er geen sprake is van artikel 8 E.V.R.M. Immers zijn er nog verschillende andere elementen die in casu hadden beoordeeld moeten worden. Zo had onder meer moeten gekeken worden naar de banden die verzoekers hebben met Tunesië. Het volledig sociaal netwerk van verzoekers ligt in België. Zij hebben in Tunesië niemand meer, noch enig netwerk om op terug te vallen. Meer nog in Tunesië hebben verzoekers geen enkele werkgelegenheid, woongelegenheid of enige ander manier om hun gezinsleven op een menswaardige manier uit te oefenen. Evident zijn er grote hinderpalen die verhinderen dat verzoekers hun gezinsleven in Tunesië normaal en effectief kunnen uitoefenen of uitbouwen. Verder dient opgemerkt dat verzoekers hun gezinsleven in legaal verblijf verder hebben uitgebouwd. Verzoekers verbleven geruime tijd legaal in België en zijn zwanger geworden gedurende hun legaal verblijf. Zij wisten, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, niet dat het voortbestaan van dit gezinsleven onzeker zou kunnen zijn. Gelet op het feit dat er minderjarige kinderen bij betrokken zijn, wegen de positieve verplichtingen harder door. Bovendien dient benadrukt dat in casu het belang van de staat niet in gedrang wordt gebracht. Verzoekers hebben nog nooit een strafbaar feit gepleegd en hebben zich steeds als goede huisvaders gedragen. Eerste verzoeker heeft steeds alles in het werk gesteld om te werken en zijn steentje bij te dragen aan de maatschappij. Het loutere feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten, kan niet zonder meer aan verzoekers verweten worden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde immers reeds in het arrest van Jeunesse dat het aan de Staat was die betrokkene gedurende lange tijd gedoogde, terwijl het de mogelijkheid had om te repatriëren. Hierdoor kon betrokkene sterke familiale, sociale en culturele banden ontwikkelen in

Nederland. Hoewel er reeds uitgebreide Europese Rechtspraak is omtrent de toetsing van artikel 8 EVRM, heeft DVZ nagelaten een dergelijke aftoetsing te maken. De zeer beperkte motivering omtrent artikel 8 E.V.R.M. faalt

In het arrest van Jeunesse wam het Hof tot het besluit dat 'Hoewel er geen onoverkomelijke hinderpalen bestaan die verhinderen dat het gezinsleven in Suriname voortgezet wordt (gezien de gemeenschappelijke achtergrond van de ouders en de jonge leeftijd van hun kinderen), zou een gedwongen terugkeer zeer zwaar vallen voor de vrouw en haar gezin.' Bijgevolg was er een sprake van schending van artikel 8 EVRM. In casu menen verzoekers wel dat er hinderpalen zijn en indien de Raad toch de mening toegedaan zou zijn dat er geen hinderpalen zijn, dient opgemerkt dat hun situatie volledig gelijklopend is als met die de vreemdelingen in het arrest van Jeunesse en een terugkeer naar Tunesië disproportioneel zwaar zo vallen voor het gezin. Er is bijgevolg wel een schending van artikel 8 EVRM.

4.8. Zoals hierboven reeds vermeld, dient gewezen op het hoger belang van het kind. In casu werd, hoewel huidige beslissing ook een invloed heeft om 2 minderjarige kinderen niet in overweging genomen.

a) Het hoger belang van het kind wordt gewaarborgd in meerder bepalingen gewaarborgd. Verzoekers kunnen onder meer verwijzen naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. En de artikelen 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Beide artikel stellen dat het hoger belang van het kind steeds de eerste overweging moet vormen. Bovenstaande verplichting geldt bovendien niet alleen bij maatregelen die de DVZ rechtstreeks ten aanzien van kinderen neemt. Het gaat ook over maatregelen die het kind onrechtstreeks beïnvloeden. In casu is dit absoluut niet het geval geweest.

b) Verder wordt het hoger belang van het kind impliciet ook gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Immers dient DVZ, in elke verblijfsbeslissing die mogelijks het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, ook het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dit volgt ook rechtstreeks uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang. Bij gezinsvorming of-hereniging en de beoordeling van artikel 8 EVRM moet er vooral rekening gehouden worden met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders. In casu zijn het zeer jonge kinderen, die geen enkele band met Tunesië hebben. Zij hebben enkel sterke banden in België en geen enkele rechtstreekse band met Tunesië. In casu kan onmogelijk voorgehouden worden dat de belangen van de minderjarige kinderen in overweging genomen.

4.9. Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partij. Daarentegen wordt in de beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde banden met België te hebben behouden. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gaat hierbij uiterst onredelijk te werk. Hoe kan men erkennen dat de verzoekende partij steeds met haar twee Belgische kinderen heeft samengewoond en tegelijk stellen dat er geen banden met België zijn aangetoond? De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België niet correct beoordeeld. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enerzijds, en wordt anderzijds, nadat alle aangevoerde elementen zijn besproken, besloten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit zijn de determinerende motieven waarop de aanvraag bijgevolg onontvankelijk wordt verklaard.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaffen en hun aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekers werpen ook de schending van de materiële motiveringsplicht op.

De Raad is bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekers betogen dat gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte heeft gemotiveerd dat de stelling van verzoekers dat zij langdurig in het Rijk zouden verblijven niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, daar zij zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers herhalen het betoog, zoals uiteengezet in haar aanvraag van 1 december 2016, en zij voeren, onder verwijzing naar een vonnis van de arbeidsrechtbank, aan dat zij niet verantwoordelijk zijn voor hun illegaal verblijf.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers respectievelijk op 22 januari 2015 en op 25 juni 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Het eerste bevel werd aangevochten bij de Raad die het beroep verwierp met arrest nr. 164 476 van 21 maart 2016; het tweede bevel werd niet aangevochten. Beide bevelen zijn dus definitief en uitvoerbaar. De verwerende partij motiveert als volgt: *“Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.”* Verzoekers betwisten de vaststelling aangaande voornoemde bevelen om het grondgebied te verlaten niet. In het licht van voormelde elementen is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de stelling van verzoekers dat zij langdurig in België zouden verblijven niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden.

Verzoeker betoogt dat hij slachtoffer is geworden van de willekeur van zijn werkgever. Hij citeert uit het vonnis van 14 november 2016 van de arbeidsrechtbank Gent *“Terecht stelt de eisende partij dat de (verlenging van de) arbeidskaart B door de werkgever dient aangevraagd te worden. De verwerende partij heeft zults evenwel niet gedaan hoewel de eisende partij vanaf de vervaldatum van de vorige arbeidskaart B (de arbeidskaart VGB403617 geldig van 09/10/2013 tot 08/10/2014 + 30 dagen) nog prestaties leverde en er ook nog een opzegtermijn van 8 weken diende gepresteerd te worden.”*

Verzoeker stelt dat de arbeidskaart had moeten worden aangevraagd door de werkgever en dat ze had moeten worden toegekend. De Raad volgt de stelling dat uit voormeld vonnis blijkt dat de arbeidskaart had moeten worden aangevraagd door de werkgever. De Raad volgt verzoeker echter niet waar die stelt dat de arbeidskaart had moeten worden toegekend. Dit blijkt niet uit het vonnis en is hypothetisch. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te besluiten: *“dit element vormt geen buitengewone omstandigheid”*.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekers zich wenselijk te beroepen, is met arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 door de Raad van State vernietigd. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron en elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is door erop te wijzen dat zij in het verleden een positieve beslissing kregen ingevolge een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het feit dat zij in het verleden een positieve beslissing mochten ontvangen doet immers geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de op heden aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers maken met hun betoog geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoekers tonen in casu niet aan dat aan hun rechtmatige toezeggingen zijn gedaan. De toekenning van een machtiging op verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een gunstmaatregel en geen recht.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij betogen dat zij een effectieve gezinscel vormen met hun twee kinderen, die hier geboren zijn en die geen enkele band met Tunesië hebben. Verzoekers stellen dat in casu de positieve verplichtingen enerzijds dienen beoordeeld te worden aan de bijzondere omstandigheden van de specifieke situatie, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Het onderdeel van het middel wordt vervolgens volledig uitgewerkt aan de hand van het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Ze voeren tevens de schending aan van artikel 3 van het verdrag inzake de Rechten van het Kind en de artikelen 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De Raad wijst er op dat er in casu enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door het bestuur of het door verzoekers ingeroepen privé- en gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven belet ook niet dat verzoekers de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kunnen laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 3 van het verdrag inzake de Rechten van het Kind en de artikelen 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU wordt eveneens niet aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC